Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΒΟΥΡΚΟΛΑΚΑΣ

Ἀγαπητὲ «Νουμᾶ»,

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ περασμένα φύλλα σου εἶδα νὰ γράφῃς καὶ ν' ἀπορῇς ποῦ δὲν ἀποφάσισε κανεὶς Ἑλληνικὸς θίασος νὰ ἐδώσῃ ἀκόμα στὴν σκηνὴ ἕνα διαμαντάκι τῆς σύχρονης δραματικῆς ποιήσης, τὸν «Βουρκολάκα» τοῦ Ἐρταλιωτη.

Τὸ γιατὶ αὐτὸ τὸ νοιώθεις κι' ὁ ἴδιος, καὶ δὲν ἔχεις καμμία ἀνάγκη νὰ στὸ πῶ ἐγώ. Θὰ σοῦ πῶ ὅμως κάτι ἄλλο, ποὺ πιθανὸν καὶ νὰ μὴ τὸ ξέρῃς. Ἄκουσε λοιπόν: Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, πρὶν ἀκόμα ἡ Ν. Σκηνὴ παρουσιασθῇ ἐπίσημως πρὸ τοῦ κοινοῦ, εἶχε ἀποφασισει μαζὶ μὲ τἄλλα ἔργα..... ποὺ δὲν ἔπαιξε, νὰ παίξῃ καὶ τὸ «Βασιλικὸ» τοῦ Μάτεσι καθὼς καὶ τὸ «Βουρκόλακα» τοῦ Ἐρταλιωτη. Τοῦ «Βουρκόλακα» μάλιστα εἶχαν ἀντιγραφῇ τὰ μέρη, εἶχαν μοιρασθῇ στοὺς μύστας, εἶχαν γινει καὶ δυὸ τρεῖς δοκιμές.

Μὰ ὅστε' ἀπὸ τὴν τρίτη δοκιμή, λένε, ὁ κ. Χρηστομάνος εἶδε—καὶ τί δὲν βλέπει αὐτὸς ὁ κύριος! - πως τὸ δραμ' αὐτὸ δὲν κάνει γιὰ τὴ σκηνή, ὅπως δὲν κανει κ' ἡ «Τρισεύγενη» καὶ τὸ ἐτοποθέτησε εὐλαβῶς στὸ πολύτιμο ἀρχεῖό του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεινη ὁ κ. Χρηστομάνος δὲν εἶχε ἀρχισει ἀκόμα νὰ πραγματοποιῇ τὸ μεγάλο του ὄνειρο, ν' ἀνυψώσῃ δηλ. τὸ Ἑλληνικὸ θέατρο μὲ τοὺς «συζύγους τῆς Λεοντίνης» καὶ μὲ τὴν «τελευταια ἀπ' ὅλες».

Δικός σου
ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΤΗΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

Φίλε κ. Διευθυντὰ τοῦ «Νουμᾶ»,

Θὰ τὸ ἔμαθες καὶ σὺ τὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς ἡμέρας. Ὁ κ. Μπουφίδης δι' ἐπιστολῆς του εἰδοποίησε ὅλους τοὺς φίλους τοῦ κόμματος, ὅτι ἀπεφασίσθη ἡ ἔκδοσις ἐφημερίδος τοῦ κόμματος. Καὶ οἱ φίλοι τοῦ κόμματος θὰ σπεύσουν νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ καὶ τὸ φύλλον τοῦ κόμματος θὰ ζήσῃ ἔτσι —τὸ εὔχομαι ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας—εἰς βάρος τοῦ κόμματος καὶ τῶν φίλων τοῦ κόμματος.

Δὲν ἠξεύρω ποιὰν ἐντύπωσι κάμνει εἰς σὲ τὸ γεγονός. Ἂν σ' ἐνθουσιάζει διότι ἀποκτᾷ καὶ ὁ κ. Θεοτόκης τὴν «Πρωϊαν» του ἢ ἂν σ' ἀπογοητεύει, διότι καὶ ὁ κ. Θεοτόκης, ποῦ ἔδειχνε πῶς θέλει νὰ διαφέρῃ λίγο ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς τῆς ρουτίνας, χώνεται κι' αὐτὸς στὴ ρουτίνα ὡς τὸ λαιμό.

Δεν ἠξεύρω πῶς τὰ παίρνεες τὰ πράγματα σύ, ἐγὼ ὅμως νὰ σοῦ πῶ τὴν μαυραλήθεια, τὸ παίρνω τὸ πρᾶγμα λίγο ἀνάποδα, καὶ γι' αὐτὸ ἂν καὶ εἶμαι φίλος πολιτικὸς τοῦ κ. Θεοτόκη κατ' ἀνάγκην—διότι δὲν θέλω νὰ εἶμαι φίλος τοῦ κ. Δηλιγιάννη—δὲν θὰ ἐγγραφῶ συνδρομητὴς στὴν ἐφημερίδα του, ἴσως ἴσως δὲ δὲν θὰ τὴν πιάσω καὶ ποτὲ στὰ χέρια μου.

Λόγον κανένα, ἐδῶ τοὐλάχιστον στὸν τόπο μας, ὅπου δὲν ἔχουμε ἀκόμα πολιτικὴν ἀρχῶν, ἀλλὰ ξεροκαβουρντιζόμαστε χρόνια καὶ χρόνια τώρα μὲ τὴν πολιτικὴν τῶν προσώπων—λόγον λοιπὸν κανένα ἐδῶ στὸν τόπον μας οἱ κομματικὲς ἐφημερίδες δὲν ἔχουν· Ὅ,τι θὰ μοῦ ποῦν, τὸ ξέρω γιατὶ θὰ μοῦ τὸ 'ποῦν. Θὰ μοῦ πῇ λ. χ. ἡ ἐφημερίδα—ποῦ τὴν συσταίνει ὁ κ. Μπουφίδης δι' ἐπιστολῆς του κτλ.—πῶς ὁ κ. Θεοτόκης εἶναι μέγας πολιτικός. Ἂν εἶμαι φίλος του, δὲν θὰ μάθω τίποτε καινούργιο. Τὸ ξέρω καὶ χωρὶς νὰ μοῦ τὸ πῇ. Ἂν εἶμ' ἐχθρός του πολιτικός, δὲν θὰ τὴ πιστέψω, ἀφοῦ θὰ ξέρω γιατὶ τὸ λέει. Ἔτσι γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα ποῦ θὰ ἐξεταστοῦν στὶς στῆλες της. Ἔτσι καὶ γιὰ ὅλες τὶς εἰδήσεις. Καὶ γιὰ ὅλες τὶς εἰδοποιήσεις της ἀκόμα. Θὰ ξέρω γιατὶ γράφονται, καὶ ὅταν ξέρω τὸ ἀναθεματισμένο γιατί, εἶναι περιττὸ καὶ νὰ γράφουνται καὶ νὰ τὶς διαβάζω.

Θὰ μοῦ πῇς ἴσως: Μὰ ὁ τόπος, φίλε μου, διευθύνει τὴν κοινὴ γνώμη, κ' ἕνα κόμα πολιτικὸν ἔχει ἀνάγκη τῆς κυρᾶς αὐτῆς, γιὰ νὰ κάνῃ τὶς δουλίτσες του, μὲ τὴν κυρὰ δὲ αὐτὴ θὲ νἄρθῃ σ' ἐπικοινωνία με μιὰ ἐφημερίδα ποῦ πρέπει νἆναι δική του γιὰ νὰ φωνάζῃ ἐκεῖνα ποῦ θέλει αὐτό.

Καλός ὁ λόγος σου, μὰ θὰ σοῦ πῶ κ' ἐγώ: Διευθύνει—δυστυχῶς—τὴν κοινὴ γνώμη ὁ τόπος, μὰ τότε μόνον ὅταν ἡ κοινὴ γνώμη τὸν φαντάζεται τὸν τύπο αὐτὸ ἀνεξαρτητο. Ὅταν ὅμως ξέρει πῶς μιὰ ἐφημερίδα ἀνήκει σε τοῦτον ἢ σὲ κεῖνον, θὰ τὴν πιστέψῃ ποτέ; Πιστεύει κανένας μὲ Δηλιγιαννικὸς τὴν «Πρωϊαν» ποῦ φωναζει καθε μέρα πῶς ὁ σεβαστὸς ἡγέτης εἶναι ὁ μόνος ποῦ θὰ σώσῃ τὴν Ἑλλαδα, ἔστω κι' ἂν πρόκειται... νὰ βουλιαξῇ τὸ Ἔθνος, γιὰ νὰ ξαναρθῇ στὴν Ἀρχή;

Τὰ κομματικὰ λοιπὸν φύλλα, σήμερα τοὐλαχιστον, προσφέρουν στὸ κόμμα ὅ,τι προσφέρει καὶ τὸ πότισμα μὲ σταγονόμετρο ἑνὸς δέντρου τὴ στιγμὴ καταιγίδας ποὺ χουν ἀνοιξει οἱ καταρράχτες τοῦ ἀνοῦ καὶ τὄχουν πνιξει στὸ νερό.

Ὁ φίλος σου
ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Ἀγαπητὲ Νουμᾶ,

Δὲν εἶμαι ψυχοριστὴς οὔτε μαλλιαρός. Συνείθισα νὰ γράφω εἰς τὴν καθαρεύουσαν καὶ διὰ ταύτης νὰ ἐκφράζω τὰς ἰδέας μου, καὶ μοῦ εἶναι κἄπως δύσκολον τὴν συνήθειαν ταύτην ν' ἀποβάλω διὰ νὰ γράφω εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Περγιαλίτου καὶ τοῦ Βουτιεριδου. Ἀλλὰ συμπαθῶ εἰς τὸ κινημά σας, εἰς τὸν ἀγῶνά σας καὶ γενικῶς εἰς τὰς ἰδέας σας. Ἡμεῖς ἐδῶ ἐν Κύπρῳ εἴμεθα φανατικοὶ διώκται τῆς ψυχαρικῆς Σχολῆς καὶ μερικοὶ ἐξ ἡμῶν, ὀλίγοι εὐτυχῶς, εἴμεθα θιασῶται τῆς μακαρονικῆς γλώσσης. Ἔχω ἀρκετοὺς μαργαρίτας νὰ σοῦ στείλω, οἵτινες εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἀπαυδήσωσι τοὺς ὀπαδοὺς τῆς καθαρευούσης καὶ νὰ ῥίψωσιν αὐτοὺς εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἄκρου ψυχαρισμοῦ. Σοῦ στέλλω ἐπὶ τοῦ παρόντος δύο παραγράφους εἰλημμένας ἐκ μιᾶς ἐγχωρίου ἐφημερίδος. Ἀλλ' ἐδῶ ἀπαιτεῖται μια μικρὰ εἰσαγωγή: Ἔχομεν ἕνα κάλλιστον νέον, ὁ ὁποῖος σπουδάζει εἰς τὸ Ὠδεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Εἶναι βιολιστής. Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ προυτίθετο νὰ δώσῃ μιαν μουσικὴν συναυλίαν ὑπὲρ εὐεργετικοῦ σκοποῦ. Ἄξιος ὁ μισθός του! Ἰδοὺ δὲ τὰ σχολια τῆς ἐγχωρίου ἐφημερίδος.

«Συνθέσεις ἐκλεκταὶ τοῦ Νέρδη, οὗτινος ἐγείρε»ται γιγαντεία ἡ δόξα ἐπὶ τῶν ὑπερπεντήκοντα »μελοδραματικῶν ἔργων του θὰ συγκερασθῶσι μετὰ »τῶν ἁρμονικωτάτων μελῳδιῶν τοῦ ἡδυμόλπου Γα»λάτου Μασσενὲ ἐν οἷς λίαν ἁρμονικὰς κεράννυται »το θρηνῶδες μετὰ τοῦ ἡδέος».

«Ὁ κ. Ι. Θ.... διὰ τοῦ τετραχόρδου του θὰ »προσεγγίσῃ τὸ ἀκροατήριόν του πρὸς τὸν δαι»μόνιον ἀνατόμον τοῦ τετραχόρδου, ὃν οὐδεὶς θ' ἀν»τιμετωπίσῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου καὶ ὅστις μόνος ᾄδει »ἐπὶ τούτου καὶ μόνος συνοδεύεται διχάζων ἑαυ»τὸν καὶ γενόμενος Μεδούσης κεφαλὴ διὰ πάντα »καλλιτέχνην διὰ παντός».

Καταγινομαι, κύριε συντάκτα, ἀπὸ ἡμερῶν νὰ

— Τι νὰ σοῦ 'πῶ. Φῶτο, θαρρῶ θὰ τὴν πάθωμε Χιώτικα· κάλλιο νὰ γυρίσωμε πίσω.

— Μὰ τί θὰ βγῇ μ' αὐτό, ἀφεντικό: ἂν εἶνε τάχα τίποτες δὲν μᾶς 'πήρανε, θαρρεῖς, χαμπέρι: καὶ μπρός βαθὺ καὶ πίσω ρέμμα! Κάλλιο νὰ περάσωμε τὸ στένεμα· μιὰ ψύχα δρόμος καὶ φθάσαμε σ' τὸν Πλάτανο....

— Γιὰ νὰ σᾶς πω: τι ψὶ ψὶ ψὶ καὶ λόγια μασημένα εἶν αὐτά: γιὰ δὲν μιλᾶτε ξάστερα τι τρέχει: ἀρκετὰ κάηκα ὡς τώρα, ἄντρα μου, καὶ δὲν ἔχω κέφι νὰ ἰδῶ κι' ἄλλαις τρομάρκις.... Ἔλα Γιάννη! γύρισ' τὸ μουλάρι γρήγωρα,.. ὅποιος θέλει ἂς προχωρήσῃ! Τί κάθεσ.... ἄ ἄ ἄ... Παναγιά'μου!

Ἕνα σφύριγμα δυνατὸ ἀκούσθηκε, κι' ἀπ' τὰ πλάγια τοῦ δρόμου, ἀπ' τῆς σπηλιᾶς, ξεφύτρωσαν, σὰν ἐξωτικά, πέντ' ἕξη λερορρεμένοι μαυροσκούφηδες.

Ἡ ἀφεντρα βρῆκε περιστασι νὰ λιγοθυμισῃ. Ὁ κὺρ Νικολάκης κι' ὁ δάσκαλος κὶχ δὲ μπορέσανε νὰ ποῦνε· σ' τὴ στιγμὴ βρεθήκανε κατεβασμένοι ἀπ' τὰ ζᾶ, καὶ πισθάγκωνα δεμένοι, πρὶν καλὰ καλὰ καταλαβοῦν τί τοὺς ἔτρεχε· ὁ γέρω Γιάννης μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, σὰν χαζός, καμάρωνε τὴν παράξενη αὐτὴ περιποίησι τ' ἀφεντικοῦ του, περιμένοντας νἄρθ' ἡ σειρά του.

Τὴν ἴδια στιγμή, ποῦ δένανε τ' ἀφεντικό, τρεῖς ἄλλοι κλέφταις χύμησαν νὰ τσακώσουν τὸ Φῶτο, ποῦ τοὺς γέμιζε πιὸ πολὺ τὸ μάτι, μὰ πολὺ σκοῦρα, τὰ βρήκανε! Μὲ μιὰ γερὴ γροθιὰ σ' τὰ μελίγγια ξάπλωσε ὁ λεβεντής μας τὸν ἕνα καταγῆς, ἀνάσκελα, καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε μακρυὰ τους καὶ τράβηξε τὸ πιστόλι: Μπούμ! τὰ βουνὰ τριγύρω ἀντιλαλήσανε καὶ μὲ τὸ μπούμ οἱ δυὸ κλέφταις γκρεμισθήκανε μπρούμυτα, σὰν νὰ πληγώθηκαν κατάστηθα· δὲν πρόφθασε ὁ Φῶτος νὰ ξαναγιομώσῃ τὸ πιστόλι· αὐτὸ ἤτανε τερτίπι κλέφτικο ἴσια ἴσια γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸ βόλι· μονομιᾶς πάλι σὰν ἀστραπὴ ξαναπετάχθηκαν ὀρθοὶ καὶ πέσανε σ' τὸν ἐχθρὸ σὰν τ' ἀνήμερα θερία. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κἄτι σὰν ἀνεμοστρόβιλος στριφογυρίσθηκε, πότε σ' τὸ γκρεμὸ σιμώνοντας καὶ πότε σ' τὸ βουνὸ μ' ὁρμὴ ξεσπῶντας, σὰν τ' ἄγρια τὰ κύματα· χώματα ὁλοῦθε πέφτανε, σκόνη σηκώθηκε, σὰν καπνός, καὶ πέτρες σ' τὸ ῥέμα κατρακυλοῦσανε μὲ κρότο· τ' ἄτι τοῦ κὺρ Νικολάκη ἀγρίεψε καὶ χοροπηδοῦσε καὶ μὲ βιὰ πολλὴ δυὸ κλέφταις τὸ περιορίζανε, κιντυνεύοντας μαζί του νὰ γκρεμισθοῦνε. Σὲ λίγο Φῶτος καὶ κλέφταις ἕνα κουβάρι ξετινάχθηκαν μ' ὁρμὴ κατάχαμα καὶ τάραζαν καὶ δέρνουνταν, σὰν φείδια ποῦ μπλεχθήκανε 'πὰ σ' τὴ ῥάχι τοῦ φράχτη... Δός τ' μιὰ σ' τὸ ψυχικὸ τ' μαγκούφι! — μιὰ λαχανιασμένη φωνὴ ἀκούσθηκε καὶ ψηλὰ σηκώθηκ' ἕνα χέρι κρατῶντας μαχαῖρι δίκοπο — Σ' ἔφαγα σκλί! — μουγγρισε ὁ Φῶτος καὶ τὸ σηκωμένο χέρι δὲν πρόφθασε νὰ χώσῃ τὸ μαχαῖρι του· βαρὺ ἔστεκε τὸ γόνατο τοῦ Φώτου σ' τοῦ κλέφτη τὰ τριχωμένα στήθια, καὶ ἄγριο μὲ μαλλιὰ ἀνατριχιασμένα, στηλώθηκε, σαν Ἐφιάλτης τὸ κεφάλι του· μὲ τοῦνα χέρι ἄρπαξε τὸν κλέφτη ἀπ' τὸ λαιμό, σφίγγοντας γερὰ νὰ τὸν πνίξῃ, μὲ τ' ἄλλο στριφογύριζε μὲ βιὰ τὸ χέρι του, να τοῦ πάρῃ τὸ μαχαῖρι. Δίπλα ξαπλώθηκε φαρδὺς ὁ ἄλλος κλέφτης, ζαλισμένος μὲ στραγγαλισμένα τὰ πλευρά, ποτάμι χύνοντας τὸ αἷμ' ἀπὸ τὴ μύτη.

— Ἄει, μπρέ, τὸ σκλὶ σᾶς ἔφαε, διαόλ' ζαγάρια!

Φώναξε μὲ θυμὸ ὁ Γεωργούλας, τὸ πρωτοπαλλήκαρο, ποῦ ὡς τὴν ὥρ' αὐτὴ πάλευε μὲ κόπο νὰ κρατήσῃ τ' ἄτι, καὶ ἀφίνοντας τὸ χαληνάρι σ' ἕναν ἄλλο κλέφτη, χύμησε, σὰν λιοντάρι, σ' τὸ πάλαιμα μὲ τὸ γιαταγάνι σ' τὸ χέρι.

Νοιώθετε πῶς ὁ δύστυχος ὁ Φῶτος ποῦταν ἀποσταμένος τόση ὥρα παλεύοντας δὲν μπόρεσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὸ καινούριο αὐτὸ θερίο. Σὲ λιγο σηκώθηκε ὁ κλέφτης ἀγριωπός, σὰν τὸ πετεινάρι

ἐννοήσω τὰς δύο ταύτας παραγράφους, ἀλλ' εἰς μάτην. Σοῦ ἀποστέλλω ταύτας ἵνα δώσῃς εἰς αὐτὰς τὴν δημοσίαν θέσιν, θὰ ἔλεγον τὴν ὑψηλοτέραν θέσιν, εἰς τὸ πάνθεον τοῦ μακαρονισμοῦ. Ὅλαι τοιοῦτοι βάλε εἰς τὸν τόπον σας ἐὰν σοῦ φαίνεται, ἐκεῖ νὰ κάμωσι τὸν κόσμον νὰ ἀπαυδήσῃ ἀπὸ τὴν τεχνητὴν γλῶσσαν τὴν ὁποίαν θέλουσι μερικοὶ νὰ ἐπιβάλωσι.

Λευκωσία (Κύπρος).

ΠΑΠΑΤΡΕΧΑΣ

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ:

ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

μεταφρασμένος ἀπὸ τὸν ΠΑ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

καὶ πουλιέται 1 δραχμὴ

στὸ γραφεῖο μας

Ο,τι ΘΕΛΕΤΕ

—Τὸ τριπράκτο Μακεδονικὸ δράμα τοῦ κ. Ἀχ. Καραδία ἐτυπώθηκε μὲ χρήματα τοῦ Κεντρικοῦ Μακεδονικοῦ Συλλόγου.

Ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἔκδοσι αὐτὴ ἀπόδειξε πόσο καλὰ διαθέτει τὰ χρήματά του.

— Κάποιος κύριος ἀνωνυμοκριτικὸς γράφει στὸ προλογό του τῶς τὸ δράμα τοῦ κ. Καραδία εἶναι ἀριστούργημα τῶν ἀριστουργημάτων.

— Ἴσως μάλιστα νὰ τὸ δῶμ' αὐτὸ ὁ κ. Καραδίας παραγωγεῖ τὴν Μακεδονία στὴν Ἑλλάδα, κατὼς ὁ κ. Κοζάζης μ' ἕνα του λόγο παραχώρησε τὴν Ἀλβανία στοὺς Ἰταλούς.

— Ἀπὸ τὸ δραμ' αὐτὸ μαθαίνουμε, καὶ μὲ ἁμβους μαλιστα, πῶς καὶ ἀνακρίσεις ἔτι ἐξακολουθοῦν.

— Κι' ἀκόμα, πῶς ὁ ποιητὴς θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ γράψῃ κι' ἄλλα τέτοια δράματα, κι' ὁ Μακεδονικὸς Σύλλογος θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τὰ τυπώνῃ.

— Αὐξάνουν καὶ πληθύνονται οἱ νέοι ποιηταί.

— Εἶναι δύο τρεῖς ἑσπερινὲς ἐφημερίδες—μόνον ἡ «Ἑστία» ἐξαιρεῖται τοῦ κανόνος—ποὺ ἔχουν μεταβληθῇ σὲ ποιητοφαγανὲς καὶ ξεφουρνίζουν μισὴ ντουζίνα ἐμμέτρους κυρίους κάθε βράδυ.

— Οἱ ποιηταὶ αὐτοί, ἔστωντας καὶ μὲ τὸ νὰ γράφουν μόνο σ' ἐφημερίδες, ἀποκαλοῦνται: ἐφημεριδίοι ἢ ἐφημερεύοντες.

— Ὁ κ. Μισαηλίδης μὲ τὰ ὑπερποιήματά του, καὶ ὁ κ. Ἴ. Σπαρτιάτης, μὲ τὰ ἐρωτικά του θούρια, εἶναι ὁ ἀρχηγοί τους.

— Ἄδικο ἔχομε παραπάνω ποὺ γράφομε γι' τὸ «Φλέρτ»

— Εἴδαμε τὸ πρῶτο φύλλο καὶ καταμαγευτήκαμε.

— Τὸ ἴδιο θάπαθε κι' ἡ Εἰσαγγελία καὶ γι' αὐτὸ τάφησε νὰ πουλιέται ἐλεύθερα στοὺς δρόμους.

— Ἡ «Ἑστία» μᾶς πληροφορεῖ πῶς τὰ «Πάτρια» τοῦ κ. Χάτζιδάκεω τὰ διαβάζουν κάθε Σαββατόβραδο στοὺς στρατῶνες.

— Καὶ γιὰ νὰ ἐξηγιούμαστε, τὸ διάβασμ' αὐτὸ εἶναι, ὑποχρεωτικό.

— Τὰ διαβάζουν δηλ. οἱ λοχίαι καὶ τ' ἀκοῦνε οἱ στρατιῶτες.

— Κ' ἐπειδὴ ὅλοι οἱ στρατιῶτες δὲν εἶναι Κόντοι καὶ Μιστριώτιδες, καταλαβαίνουν ἀπὸ τὰ «Πάτρια» ὅτο καταλαβαίνουμε καὶ μεῖς ἀπὸ Κινέζικα.

— Κακὸ αὐτὸ ποὺ ἔκαναν οἱ μαθηταὶ τῆς Ἐμπορικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἀκαδημίας, νὰ πάνε στὰ γραφεῖα μερικῶν ἐφημερίδων καὶ νὰ κατηγορήσουν τὸν διευθυντήν τους.

Ποῦ ἂν ὑπάρχῃ ἕνας Ρωμιὸς ποὺ νὰ δούλεψε φρόνιμα καὶ πρακτικὰ στὸν τόπο μας, αὐτὸς ὁ ἕνας εἶναι ὁ κ. Ρουσόπουλος.

— Φαντασθῆτε ποῦ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀφορμὲς τοῦ θυμοῦ τους εἶναι ὅτι ὁ κ. Ρουσόπουλος τοὺς ἐπιβάλλει τὴ μαλλιαρὴ γλῶσσα κ' ἔχει διορισμένο κ' ἐπίτηδες δάσκαλο γι' αὐτή!!!!

— Κάποιος Βαλβικὸς δάχτυλος θάναι χωμένος σ' ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι!

Καὶ τώρα γιὰ νὰ τᾶς φύγῃ αὐτὴ ἡ μαλλιαρὴ ἀηδία μάθετε καὶ μιὰ σπουδαία εἴδησι:

— Ὁ πειρήμος καὶ κοσμαγάπητος Χαραλάμπης ποὺ ἦταν στοὺ Θανόπουλου ἄνοιξε δικό του μπακάλικο, Εὐρωπαϊκώτατο, στὴν Ν. Ἀγορά.

— Μὲ τὸν τίτλον «Ἐδωδιμοπωλεῖον καὶ Ἀλαντοποιεῖον Χαρ. Παπακονδύλη καὶ Εὐαγ. Χρήστου».

— Ὅ,τι θέλετε βρίσκετ' ἐκεῖ μέσα.

— Χοιρομέρια, σαλάμια, λουκάνικα, τυριὰ δικά μας κ' Εὐρωπαϊκὰ κι' ὅλα τὰ εἴδη τῆς μπακαλικῆς.

— Κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλα τὴ περιποίησι τοῦ Χαραλάμπη ποὺ καὶ μὲ χιλιάδες δὲν πληρώνεται.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΡΙΣΤΟΦΙΑΟΥ ΤΣΟΥΤΣΟΥ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 21 ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΣΟΧΑ

Τὰ εὐωδέστερα ἄνθη.—Οἱ πλουσιώτεροι στέφανοι —Αἱ καλλιτεχνικώτεραι ἀνθοδέσμαι

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Σπηλ. Ἄνθ. Καλὸ τὸ ποιηματάκι σας. Θὰ δημοσιευθῇ ἀργότερα.—κ. Ἰγνιοτή. Ὁ Καμπύσης πιθανὸν νὰ μιμήθηκε τὸν Ἴψεν στοὺς «Κούρδους» του, μὰ σκόρπισε αὐτὰ καὶ τόσῃ ζωή! Ἰδοῦ γιὰ τὸν ἄλλο κύριο ποὺ μᾶς παρουσίασε ἕνα ὑφάρπαγο ἔργο σκηνικό, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πῶς μιμήθηκε τὸν Ψὸ ὑῖν —κ. Α. Πραν. Θέλετε νὰ δῆτε πῶς σκέπτονται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ παράξουν τὴ πατριωτικὴ χολὴ τοῦ κ. Χατζιδάκι καὶ τῶν ὁμοίων του; Ἀκοῦτε τί μᾶς γράφει ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους παλληκαράδες τῆς Ἰκάρου, κλείοντας μιὰ ἄγρια κι' ἀδικαιολόγητη ἐναντίον του πατριωτικὴ ἐπίθεσι: «Μιὰ φορὰ ἕνας Ἄγγλος παπᾶς πῆγε νὰ φωτίσῃ μερικοὺς ἀγρίους, κι' ἕνας φίλος του τοῦ εἶπε νὰ μὴ πάει, γιατὶ θὰ τόνε φάνε. «Αὐτὸ δὲν εἶνε δική μου δουλειά» ἀπάντησε, «εἶναι δική τους. Δική μου δουλειὰ εἶναι νὰ τοὺς ἀνοίξω τὰ μάτια». Ἔτσι οἱ Ἄγγλοι σκέπασαν τὸν κόσμο» —κ. Μένιππε στὴ Σύρα. Ἡ «Ἀτπίδα» ποὺ δημοσιεύσαμε στὸ περασμένο φύλλο δὲν εἶναι παρμένη ἀπὸ τὰ τυπωμένα μέρη τῆς «Ἰλιάδας». Εἶναι ἀνέκδοτη. Τῆς «Ἰλιάδας» ἔχουν τυπωθῆ δυὸ μέρη. Τὸ πρῶτο, Α—Ζ, στὰ 1892, καὶ τὸ δεύτερο, Η—Μ, στὰ 1900. Ἂν ἔχῃ ἑτοιμη καὶ τὴν ἄλλη ὁ κ. Πάλλης, καὶ πότε θὰ τὴν τυπώσῃ, δὲν τὸ ξέρουμε. Νομίζουμε πῶς μπορεῖτε νὰ τὴ βρῆτε στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἑστίας».—κ. Κώσταν Κάμο φίλαν. Νὰ μᾶς στείλετε, σᾶς παρακαλοῦμε, τὸν Βαλκωσίτη.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἤτοι φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται, εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου. Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης, ἐν Κερκύρᾳ δὲ, Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης.

ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Κατ' ἔτος	διὰ καταθέσεις
1 1)2 τοῖς ο)ο	6 μην. τοὐλάχιστ.
2 » ο)ο	1 ἔτους »
3 1)2 » ο)ο	2 ἐτῶν »
2 » ο)ο	4 » »
4 » ο)ο	5 » »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

ποὺ νικήσε καὶ βρουτολαλεῖ τινάζοντας τὰ ὀτερά του· χάμω ζαλισμένος, χλωμός, βαρὺς σὰν παράλυτος κοιτοῦνταν ὁ Φῶτος, μὲ δεμένα πισθάγκωνα τὰ χέρια του.

— Σκάσε, ρὲ τραγι, ἀπάνου! Σ' πᾶρ' ὁ διάολος τὸν παππούλη! Τοῦ 'πε ὁ ἄγριος Γιωργούλας δίνοντας μιὰ κλωτσιὰ στὸ κουφάρι του.

Ὁ Φῶτος ἔρριξε μιὰ λυπημένη ματιὰ σ' τοὺς συντρόφους του καὶ σηκώθηκε μὲ κόπο, ὅλος μουδιασμένος καὶ σκυτωμένος ἀπ' τὸ πάλαιμα.

— Ἔχε χάρι, ὀρέ, σ' τοὺν καπετάνιου, π' δὲ θελ' νὰ χύνετ' αἷμα, ἀλλοιῶς....ξανάπε ὁ Γιωργούλας, μ' ἕνα πολὺ σημαντικὸ κούνημα τοῦ χεριοῦ του.

— Μὴ μὲ φοβεριζῆς ἐμένα, εἶπ' ὁ Φῶτος περήφανα, κι' ἂν εἶμ' ἄξιο παλληκάρι ἂς τὸ ποῦν αὐτοῦνοι 'κεῖ χάμου.

Ὁ Κωτσολήός, ὁ Γιαταγάνας κι' ὁ Ρουπακιᾶς οἱ κλέφτες ποῦ μὲ τὸ Φῶτο τὰ χρειασθήκανε, καλὰ καλὰ δὲν εἶχαν ἔρθῃ ἀκόμη σ' τὸν ἑαυτό τους. Ὁ πρῶτος μισοσηκωμένος ἔψαχνε τὰ πλευρά του, μὲ βλαστήμιες, σὰν νἄθελε νὰ ἰδῇ μὴ ξεκόλλησε κανένα παγίδι του, οἱ ἄλλοι ἀκόμα τρίβανε τὰ σκοτισμένα μάτια τους, σὰν νἄθελαν νὰ διώξουν κάποιο κακὸ ὄνειρο.

— Ἔ ρὲ ζλάπια τοῦ κερατᾶ! Τί τσουτιάσατ' αὐτοῦ χάμ' σὰν τὶς κότες, χαϊβάνια: ὀρὲ κλιέφταις εἴσαστε γιὰ κοκκῶνες; Φτοῦ! πανάθεμα τὸ γονιό σας, ναί!... Φώναξε κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ ὁ Γιωργούλας.

— Ὅποιος εἶν' ἀπ' ὄξω ἀπ' τὸ χορὸ ξέρ' πολλὰ τραγούδια—εἶπ' ὁ Ρουπακιᾶς, βρέχοντας τὸ κούτελό του μὲ νερὸ ἀπ' τὸ φλασκι, γιὰ νὰ πάψῃ τὸ αἷμ' ἀπὸ τὴ μύτη.

— Φτοῦ! ἄλλ' μιὰ φορά, χανταχουμέν'! Τωρα γιὰ σὲ στέλνου σ' τὴ σπετσαρία.... Ἔλα, ὀρὲ Μῆτρο, κνήσ' λιγάκι, πάρ' τσ' ἀνθρωπε καὶ τὰ ζᾶ νὰ πᾶμ' σ' τοὺ λημέρι. Αὐτοῦνοι, τὰ ψοφίμια, ἂς σκουληκιάσουν χάμ' ὡς τὸ βράδυ!

Σ' τὸ τσουχτερὸ αὐτὸ βρισίδι οἱ κλέφτες πονεμένοι ξεπονεμένοι ἔκαναν κουράγιο καὶ σηκώθηκαν· τοὺς ἔπνιξε τὸ φιλότιμο!

Ὅλοι μαζί, μὲ τὰ ντουφέκια σ' τὸ χέρι, βάλανε τοὺς αἰχμάλωτους σ' τὴ μέση, καθένα μὲ τὸ κῶ του, καὶ κινήσανε γιὰ τὸ λημέρι.

Ἡ κακομοίρα ἡ κερὰ Νικολάκαινα, κίτρινη σὰν τὸ φλουρί, μὲ τρεμουλιαστὰ γόνατα 'πὸ τὴν τρομάρα πήγαινε πεζῆ κοντὰ σ' τὸν ἄνδρα της, στριγμένη σ' τὴ Λεῖμονιά, ποῦ κάπως εἶχε πιότερο κουράγιο ἀπ' τὸ δικό της· πιὸ πίσω ἐρχότανε συλλογισμένος ὁ δάσκαλος, κρατῶντας ἀκόμα σ' τὸ χέρι του τὸ μισὸ ξυλάγγουρο, καὶ ὕστερις ἀπ' ὅλους ὁ γέρω Γιάννης, ποῦ καὶ 'στερνὸς δέθηκε. Τὸ Φῶτο, γιὰ μεγαλείτερη ξασφάλισι, τὸν βάλανε ἀνάμεσα σὲ δυὸ κλέφταις μὲ γδυτὰ τὰ γιαταγάνια. Μόλις περάσανε τὸν ὀλίγο ἀνήφορο ποὺταν μπροστά τους, ἀπαντήσανε τὰ πρῶτα καραούλια κι' ἀγνάντεψαν ἀπὸ μακρὰ τὸν Πλάτανο, ποῦ 'στῆσαν τὸ λημέρι.

(ἀκολουθεῖ)